

ске наде. Благу наду сваког хришћанина у његовом животу представља она радосна слутња да ће људи који верују у Христа, после привремених земаљских патњи, туга, лишавања, несрећа, после телесне смрти у време кад то одреди Бог, васкрснути из мртвих и ући у вечност блаженог живота. Ова блага радосна нада слади горчину земаљског живота, помаже верујућем човеку да храбро и стрпљиво подноси све туге и да, не падајући под њиховим бременом, храбро носи Крст, који је на свакога од нас положила Божија промисао. Али шта може да буде чврста гаранција да нас ова нада у будуће васкрсење, у вечан блажени живот, неће посрамити, да ће после смрти наступити васкрсење, поновно обједињење душе и тела? И у Старом и у Новом Завету има много сведочанстава да поред привременог живота постоји вечни живот, да ће наступити опште васкрсење. О томе пророкују старозаветни пророци попут Исаије (26, 19) и Језекиља (37, 1–14). О томе благовесте и новозаветни јеванђелисти попут Матеја (22, 31–32), Луке (14, 14) и Јована (5, 28–29).

Живећи у свету и друштву, разбијеним и разједињеним људским грехом и демонским злом и поробљеном доминацијом смрти, ми људи осећамо да смо немоћни да ту разједињеност и ту доминацију зла и смрти надвладамо, ни у себи, ни међу нама, али долазећи на Свету Литургију и учествујући у њеној богочовечанској драми Христове Смрти и Васкрсења, причешћујући се Христовом победом над смрћу и даром живота вечног, ми у Литургији сазнајемо и доживљавамо да овај и овакав свет и живот имају свог Спаситеља и своје истинско спасење. Зато, јер нам Света Литургија даје стварни предукус и предокушај, антиципацију те Христове Божанске победе, победе над грехом и трулежношћу, над злом и смрћу, над демонским отуђењем и разједињеношћу нашом - и са Богом и међусобно. Тајну истинског спасења и исцељења света и све твари, а пре свега човека и рода људског, целокупне природе људске у Христу Богочовеку, ми верни можемо да сведочимо и себи и другима у свету да сваки који је рођен од Бога побеђује свет; и вера је наша ова победа која победи свет. Ко је који свет побеђује осим онога који верује да је Исус син

Божји (Прва посланица апостола Јована 5, 4–5), који је васкрсао из мртвих и нама даровао живот вечни.

Данас нам је потребна вера у распетог и васкрслог Христа како бисмо се одржали и у овим садашњим невољама и искушењима које нас сналазе и као појединца и као народ. Стога, у овим и оваквим озбиљним временима, ми хришћани смо дужни да данас, више него икада раније, потврђујемо и сведочимо своју веру у Христово васкрсење и у Њему и кроз Њега – веру у опште васкрсење мртвих. Чинимо то, првенствено, својом вером у васкрслог Христа и обнављањем свога свеукупног живљења, подстичући и друге на обновљење ума и срца том живом вером и прихватање те новине, јер Он „све чини новим”.

„Васкрсењем својим смрт је Господ победио и подарио људима снагу непобедиву”, неуништиву снагу којој не могу одолети никакве силе овога света. Он, који је победио свет, дарује снагу и онима који су Његови да и они побеђују, да побеђују страх у себи и своје неверје и маловерје и да побеђују сва насиља која се врше над децом Божијом кроз векове, а и у наше време. И да одолевају трпељиво сваком насиљу сигурни да је Божија сила свевремена, а људска привремена, да су све силе овога света долазиле и пролазиле, док је Бог остајао и светиња Његова је остајала усправно и непоколебљиво. Тако је било, тако јесте, тако ће и бити.

На ово посебно указујемо и позивамо све вас, браћо и сестре и децо духовна, да увек и на сваком месту сведочите свету непобедиву радост, силу и славу Васкрсења Христовог како би сви заједно савладали сваковрсна искушења са којима се сусрећемо и како би силом васкрслог Христа васкрсла и духовна снага у нашем народу. Потврђујмо то ових светих дана кроз узајамну љубав и праштање и сверадосним поздравом упућеним свима и свакоме:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ - ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

Ваш молитвеник у васкрслом Христу увек одани,
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ

Ј. Са Јован

ЈОВАН

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВОМ ВЕРНОМ НАРОДУ
ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ ЕПАРХИЈЕ
ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И МИР ОД
БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА ДУХА СВЕТОГА
УЗ СВЕРАДОСНИ ВАСКРШЊИ ПОЗДРАВ:**

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

*Гле слушаће мој бићни срећан,
подићуће се и узвисиће се
и прославиће се* (Исаија 52, 13).

Заблагодаримо, браћо и сестре, распетом и васкрслем Господу Христу који нас је удостојио да и ове године доживимо и прославимо Празник над Празницима, Васкрсење Његово! „Господ наш Исус Христос родио се у сиромашној пећини, а васкрсао у слави. Небо беше отворено и при рођењу и при васкрсењу Његовом”, каже Свети владика Николај.

У Васкрсењу Христовом све је сабрано и тиме оно даје смисао нашем животу и у овоме и у ономе свету. Зато је Васкрсење Христово најзначајнији догађај у историји рода људског. Постаје и остаје темељ наше наде, пуноћа смисла наше вере, неописана радост која нас окрепљује, али и снага која нас слабе подиже, јер *ако Христос није васкрсао, онда је празна вера наша* (Прва Коринћанима 15, 14). Христово Васкрсење није ништа друго до тријумф вере наше, победа наде, пуноћа љубави, а Његово страдање, смрт и васкрсење дају снагу свакоме од нас да истраје на путу који му је Господ показао и обавезао нас да сопственим примером и животом сведочимо Васкрслог Христа, свагда и на сваком месту: у породици, на послу, у школи, на улици, у храму...

Богочовек Христос, Син Јединородни, који *пострада и васкрсе из мртвих трећега дана* (Лука 24) јесте наша највећа утеха, залог вечног живота, па са анђелима и светима *смрти Господњу објављујемо, васкрсење Његово исповедамо* (Прва Коринћанима 11, 26). Човекољубиви Господ, који је ради нас људи примио распеће и смрт, учинио нас је учесницима своје победе над смрћу. Људска природа у Богочовеку Христу примила је смрт, али је иста та природа васкрсла и однела победу над смрћу. Та победа, коју је Господ извојевао у телу, донела је слободу од смрти свим људима коју већ овде уживамо кроз Васкрсење Спаситеља нашег.

На овај свети Празник од свег срца уносимо благодарност Господу који се у свим бурним временима открива нама као Пут, Истина и Живот. Тај Пут води нас у Дан љубави, помирења и добре воље међу људима, Дан када се заборављају ружне мисли и

другима пружа рука помирења и праштања. Дан када треба сваког да загрлимо и кажемо како свима све праштамо ради Васкрсења, јер је и сам Господ на Крсту опростио својим непријатељима, молећи се Оцу небеском: *Оче, опрости им, јер не знају шта чине* (Лука 23, 34).

О значају Васкрсења Христовог најбоље нам говоре речи псалмопојца Давида: „Ево дана који створи Господ, да се радујемо и веселимо у њему” (Псалом 118, 24). Ово је Један и Јединствен дан, Једини Нови дан. Ништа ново под Сунцем осим једнога – осим Господа Христа. То је једино ново, говори Преподобни Јустин Ђелијски позивајући се на пророштва Старог Завета и речи Светог Јована Дамаскина. Ову јединствену новину стичемо само вером у васкрслог Господа Христа, јер у овом свету, браћо и сестре, и децо духовна, ништа није вечно осим Онога који не умире, осим Онога који је јачи од смрти. То је Господ Исус Христос и све што је од Њега и у Њему.

Васкрс је главни хришћански празник у години, он је веза са празницима Старог Завета и центар свих покретних празника у години. На то да се по свему издиже изнад осталих дана у години упућују нас и свети Оци. Тако Свети Григорије Богослов каже да је Васкрс „царица дана, празник над празницима и славље над слављима, које превазилази као Сунце звезде, не само човечанске и земаљске празнике, но и празнике у част Христа”. Свети Јован Дамаскин назива Васкрс „свечаношћу над свечаностима”, док Свети апостол Павле каже: *Ако Христос није устао, узалуд вера ваша* (Прва Коринћанима 15, 17). И даље говори: *Но заиста је Христос устао из мртвих, ње постоје њрвеници, оних који су умрли. Јер пошто је кроз човека смрт, кроз човека је и васкрсење мртвих. Јер као што у Адаму сви умиру, тако ће и у Христу сви оживети. Но сваки у своје реду: њрвеници, Христос, пошто, о његову доласку, они који су Христови* (Прва Коринћанима 15, 20–23).

Васкрсење Господа Исуса Христа потиснуло је сва друга дела и чуда и као неизмерна вредност постало је центар хришћанства. Ако хришћанство одређује један догађај, онда је то Васкрсење Христово. Ако се хришћанство може свести на један дан, онда је то дан Васкрсења Христовог.

Васкрсење Христово је Празник над празницима јер најдубље одређује живот Цркве. И не само овај дан, већ свака недеља у години као Дан васкрсења сабира верне у Цркви, у спасавајућу заједницу Трпезе Господње.

Култура савременог човека и његове животне навике пренебрегавају најважније, заборављају, скривају и негирају смрт. Али, ради се о лажном осећању прогреса, слободе и свемоћи човека, јер смрт, ма колико да је апсурдна и ма колико да је неприхватљива за свет, остаје велико и коначно питање за човека, општи и основни проблем човековог постојања, па је зато и најзначајнија тема православне вере, богословља и духовности. Без превазилажења смрти, тог неумитног и свеопштег догађаја, не можемо да говоримо о људској слободи и савршенству. Човеково постојање би тада постало апсурдно, хришћанство би заиста постало неразумљиво, свело би се на идеологију, не дајући човеку могућност васкрсења и благодатног вечног живота. У свету где влада лицемерје, страх и човеково несналажење пред тајном смрти, хришћанско учење не долази да придода нове теорије, погледе и разна друга размишљања о смрти, него да објави њену тајну кроз дар и смисао спасоносног дела Христовог. Једино хришћанство „прихвата трагичност смрти и посматра је у личним размерама, будући да и Бог пролази њеним путем и сви Га следе”, поучава нас Павле Евдокимов.

Све ово можемо прихватити и разумети ако имамо вере у Христа, вере у Васкрсење и вере у Живот вечни. Отуда је хришћански живот испит и исповедање вере, сведочење и сведочанство живота, страдање и Крст, састрадавање са Христом које се изражава у састрадавању са другима (види Посланицу Филипљанима 1, 29, Посланицу Римљанима 8, 17 и Прву посланицу Коринћанима 12, 26). Састрадавамо да бисмо се прославили. Дакле, онај који презире људску славу, удостојава се славе Божије и његово тело се прославља са душом. Слава тела је потчињавање Божијој целомудрености, „а слава ума јесте истинито гледање Бога у светлости Васкрсења Христовог”, говори Свети Исак Сириј.

Васкрсење Христово је ликовање, утврђивање наше хришћанске вере. Оно је и утврђивање хришћан-